

Flickan i tornet

Kristian Stålné

Erik sätter foten på det första trappsteget och börjar sin vandring uppåt det centrala tornets topp. För varje steg uppför trappan känner han hur adrenalinet långsamt rinner av honom. Han blir mer och mer medveten om tröttheten i musklerna och i sinnet. För varje steg lämnar han bakom sig mer och mer av världen, allt lidande, allt kaos och stridande han gått igenom och som han själv varit orsaken till. Men han känner också att han kommer närmare sitt mål, äntligen efter så många års strävan och kamp.

Efter flera varv uppför stentrappan kommer han upp till en sista avsats, en liten hall med en bastant ekdörr i änden. Dörren har en gallerförsedd glugg i huvudhöjd och ett enkelt stelt handtag. Inget lås syns till i dörren. Erik går mot dörren och märker att hans hand darrar när han lyfter den mot handtaget. Plötsligt hörs en nätt och jämnt hörbar röst inifrån rummet.

- Vänta... vi är inte redo än.

Trots att Erik inte hört Deas röst på över 10 år känner han direkt igen den som hennes. Han har längtat efter att få träffa henne under så lång tid, så nog kan han vänta en stund till. Men vilka vi menar hon? Fanns fler flickor än Dea inspärrade i tornet? Tanken får honom att börja skaka av ilska. Hade det bara varit Dea som suttit fängslad under så många år och bestulits sin ungdom så hade det varit nog.

Han vänder sig om och får syn på en enkel pall som står vid den motstående väggen. Han slår sig ner på den i en väntan att Dea och vem som nu håller henne sällskap därinne ska göra sig redo. Långsamt låter han kroppen slappna av och börjar tänka tillbaka på händelserna som lett honom hit. Det slår honom snabbt att det är första gången han fått chansen att ordentligt reflektera kring förloppet. Allt har skett slag i slag.

-

Erik föddes och växte upp i en av byarna i rikets utkanter, i gränsen mellan skogen och fälten. Som de allra flesta hade de inte haft något överflöd, men alltid tillräckligt för att han skulle överleva, ha tid över att leka och ge sig ut på olika äventyr med sina kamrater. Som ung vuxen hade han blivit inkallad till militärtjänst och varit en mycket duglig soldat som stigit i graderna, åtminstone upp till en viss gräns. Det som främst utmärkte Erik i det sammanhanget var hans mod och förmåga att ta initiativ där ingen annan vågade. De högre befälen såg hur Erik åtnjöt sina kamraters förtroende och förstod att dra nytta av det, även om det fanns tillfällen då han trotsade direkta order när de gick emot hans egen övertygelse. Och däri låg det största hindret för Eriks fortsatta militära karriär.

Dea växte upp i samma by som Erik, men där upphörde likheterna. Hon var betydligt yngre än vad han var och höll sig mest för sig själv då hon strövade runt i skogen eller var med djuren, främst med hästarna. Få förstod sig på Deas humör, ibland kunde hon vara glad och harmonisk men ibland kunde hon till synes utan anledning börja gråta förtvivlat. Förutom Deas ensammas mor var Erik var den ende som visade något intresse för flickan och han brukade ibland prata med henne, även om hennes respons alltid var sparsam och fåordig. Endast någon enstaka gång var hon intresserad av att följa med honom på upptäcktsfärd i skogen.

En dag när Erik var i det militära fick han reda på att Dea var spårlöst försvunnit. Han trotsade sin order, övergav sin post och begav sig genast hem för att delta i sökandet tillsammans med alla andra i byn. De letade överallt, i vattendrag, på vindsloft, på åkrarna och främst i den omkringliggande skogen där den då 10-åriga Dea tyckt om att vara, men utan att finna något spår efter henne. Efter tre dagars eftersökande gav alla i byn upp och meddelade Deas förkrossade mor att de var bortom allt hopp att finna hennes dotter. Samtidigt anlände en trupp soldater för att hämta Erik som avvikit från sin tjänstgöring. Innan han fördes tillbaka till garnisonen lovade han Deas mor dyrt och heligt att han

skulle hitta Dea till varje pris och återförena henne med sin mor. Det var mer än 10 år sedan och först nu är han på väg att infria sitt löfte.

-

Erik rycker till när han vaknar upp ur sina tankar. Han reser sig från sin pall och tar några steg mot dörren och kikar in genom gluggen.

- Inte än, svarar rösten inifrån.

Han får en snabb skymt av en siluett som står lätt framåtböjd mot väggen intill en stor fönsteröppning i bortre änden av tornrummet. Rösten lät lite lugnare och stadigare nu än innan, det hör han. Eller är det han själv som blivit lugnare?! Han går tillbaka och sätter sig på pallen igen och låter kroppen slappna av ytterligare en gång. Nu känner han en pulserade värk i bröstet på höger sida och ser att det blöder lätt från ett jack genom hans brynja. Han river av en bit tyg från ett av sina byxben och trycker lätt mot jacket medan han slappnar av ytterligare och sjunker tillbaka ner i tankarna och minnena.

-

Erik fick tillbringa flera år i fängelse för att ha avvikit från sin post. När han väl släpptes återvände han genast hem och påbörjade sina efterforskningar kring den spårlöst försvunne flickan. Deas mor var fortfarande djupt bedrövad och sorgsen över förlusten av sin flicka och sa att hon skulle göra vad som helst för att få tillbaka henne. Glädjande nog såg han att modern ändå verkade må bra och att hennes lilla gård såg ut att vara i gott skick. Hon hade fått stöd från resten av byn och det sades också att självaste kungen fått höra om försvinnandet och skickat män att hjälpa henne med arbetet och skötseln med gården med jämna mellanrum.

Kungen var allmänt känd som en god och rättvis regent och riket verkade också må väl under hans styre, särskilt under de senaste åren. Men när Erik hörde vidare i staden, på värdshuset där kungens soldater tillbringade sin lediga tid, fick han ta del av flera besvärande uppgifter och rykten som gav honom en fruktansvärd misstanke han inte kunde slå ifrån sig. Det ryktades om att någon satt fängslad i ett av slottets torn, det högsta och mest otillgängliga av dem.

Flera människor i staden sa att de sett någon röra sig i det högsta centrala tornet, även om det aldrig var tänt efter mörkrets inbrott. Han lekte med tanken att ta sig upp dit, men det verkade stört omöjligt. Tornet var omgivet av borggården på en sida, festsalens tak på andra sidan och slottsträdgården på en tredje, samtliga mycket svåra att komma till.

Ingången till tornet vaktades av några av kungens bästa vakter dygnet runt och det var tydligen så att någon gick upp med mat till tornet två gånger om dagen. En vakt hade en gång trotsat ordern och kikat in i rummet och tyckt sig se en ung flicka med kort mörkt hår, precis som Dea. Med jämna mellanrum, fick han höra, gick kungen själv upp och besökte fången. En vakt som kom med mat hade fått syn på kungen knäböjandes framför dörren. Vakten hade ljudlöst iakttagit detta i över en timme innan kungen gått in.

Han visste att kungen och drottningen länge hade försökt få egna barn utan att lyckas och även om alla hade sympati för situationen viskades det ändå om hur jobbigt det måste vara för dem båda och främst för drottningen. Och tänk vilket problem det skulle innebära för tronföljden. Men inte kunde väl kungen av den anledningen röva bort ett barn från dess mor? Eller kunde han? Jo, nu visste han ju säkert.

-

Betydligt lugnare och förvissad om att han handlat rätt reser han sig och tar ett steg mot dörren igen.

- Dea...? Är ni redo?

- Jag är redo, men du är det inte än. Sätt dig en stund till är du snäll.

Konfunderad gör Erik som hon säger och sätter sig åter på pallen. Det verkar som om hon är ensam där inne, men vad menar hon med att jag inte är redo att komma in? Efter allt mitt letande och allt jag gått igenom under alla dessa år. Hur kan jag bli mer redo? Tankarna återvänder till händelsekedjan som lett hit.

-

Erik ansökte om audiens hos kungen och överraskande nog, trots hans tidigare fängelseedom, hade han blivit beviljad det. Denna första gång han träffade kungen sa han att han arbetade med efterforskningar om Deas försvinnande. Kungen sa att han hört talas om detta och att han också kunde dra sig till minnes händelsen. Han önskade Erik all lycka i sitt sökande men sa också att han nog inte kunde förvänta sig någon tur efter så lång tid. Innan kungen lämnade rummet dristade sig Erik att rätt ut ställa frågan om Dea fanns här på slottet, kanske i det centrala tornet. Kungen hade ryckt till och ursinnigt stirrat mot Erik en lång stund innan han med behärskning sagt.

- Nej, hon är inte här och du bör vara mycket försiktig med att antyda något sådant om din kung!

Trots den övertygande tonen visste Erik i sitt hjärta att kungen ljög.

Eriks möte med kungen hade skapat viss uppmärksamhet i staden och allt fler hade intresserat sig för hans kamp och sökande. Eriks uthållighet i frågan gjorde honom snabbt till en politisk faktor att räkna med. Han hamrade in sitt budskap hos alla han träffade:

- Det sitter någon i tornet som inte ska vara där och vi borde få ta reda på om så är fallet!

En efter en av de han träffade fick han över på sin sida. Till slut var det en allmän sanning i riket att någon satt där fången, även om vissa menade att kungen ändå visste bäst. Han var ju ändå kung.

Trots att landet verkade välmående och välstyrkt visade det sig att kungen hade gott om motståndare i landet och en efter en enade de sig under Erik som inte var sen att använda sin ökande popularitet för att utöva påtryckning mot kungen. Efter flera år hade de blivit en maktfaktor i landet och förde ständigt fram som krav att kungen måste släppa in dem och visa att han inte döljer något i sitt slott. Vad som ursprungligen varit ett sökande efter en människa hade för Erik tagit sig uttryck i en politisk kamp om att få granska kungen, in i den innersta vrån där inte ens drottningen satt sin fot. Kungen vägrade och i det långa loppet var konfrontationen oundviklig.

-

Erik inser nu från sin pall hur han nog alltför enkelt låtit sig smickras av sina allierades ord och stöd. De hade inte bara delat och motiverats av hans sak utan också använt hans popularitet och kraft för att störta kungen för sina egna intressen. För att uppnå sitt mål hade han använt politiska principer som verktyg, förvisso bra och hedervärda principer som han ändå ställer sig bakom, men ändå. Hade detta korruperat honom? Hur skulle han reagerat om något velat söka igenom hans eget hus? Har man ingen rätt till att ha egna hemligheter även om man inte har något ont att dölja? Hela frågeställningen gör Erik djupt bekymrad och får honom att tvivla på sig själv och vad han gjort.

Han drar sig till minnes vad han kom för och att han snart ska få komma in i tornrummet och få sitt rättmätiga pris. Då kommer han nog känna att det varit värt allt. Eller är hon ett pris? Är Dea en trofé som ges till vinnaren av maktkampen? Kanske det inte finns rätt och fel annat än vad som dikteras av stridens segrare?! Men hur kunde han egentligen besegra kungen?

-

Erik samlade ihop en här, han hade tillräckligt med lojala vänner från rikets väpnade styrkor för att kunna tåga mot slottet och kräva kungens uppmärksamhet: - För Dea! ropades unisont av hären när de

försökte storma murarna. Trots att det verkade hopplöst och många liv på hans sida gick till spillo kom kungen ut på muren och skrek mitt i stridens hetta så alla tystnade tvärt:

- Erik! Det är nog med blodspillan nu! Om du vill komma in och förhandla med mig så kom ensam. Jag kan ge dig det du kommit för, följ med mig så får du de svar du söker.

- Nej, det här handlar inte längre bara om mig. Vi kommer alla in och du stoppar oss inte!

- Om du verkligen står på dig och inte ger dig utan strid, låt oss då mötas på tu man hand så slipper vi spilla mer än ytterligare ett liv idag.

Och med detta släpptes Erik in tillsammans med ett antal av sina soldater i slottets stora festsal.

-

Erik känner sig allt lugnare i takt med att han går igenom händelseförloppet och sjunker allt djupare ner i tankarna när han drar sig till minnes hur duellen med kungen inte utvecklats till hans fördel.

-

Kungen var visserligen betydligt äldre än Erik, men var erfaren av strid och såg ut att kunna förutse Eriks rörelser utan svårighet. Erik trodde inledningsvis att hans egna starka motivation och anledningen till att han var där skulle fälla avgörandet, men kungen verkade inte hålla igen och slogs själv för sitt liv och fosterland. Erik var övertygad om att han var förlorad då drottningen kom in i salen samtidigt som hon hörde sin kung säga:

- Jag döljer inget för er, men jag tänker ändå inte släppa in någon i mitt slotts innersta rum.

- Min älskade, nu är det din drottning och hustru som frågar dig. Är det någon i tornet som du förvarat under alla dessa år?

Frågan tycktes få kungen ur balans för ett ögonblick. Han stelnade till och tog ett steg bakåt och lät Erik komma upp på benen igen.

- Min drottning, jag älskar dig mer än något annat. Du måste lita på mig.

- Säg mig ärligt. Är det som de säger, förvarar du en flicka högst uppe i det centrala tornet?

Kungen stirrade hjälplöst på drottningen och tycktes helt ur balans då Erik tryckte in sitt svärd strax under bröstkorgen på kungen som föll ner på knä.

-

Nu börjar tårarna strömma nerför Eriks kind där han sitter på sin pall. Han har tagit livet av en människa, den som betytt allra mest för landet. Hur hade han hamnat här, hur hade han kunnat förhindra det på något sätt? Det är fruktansvärt att ta ett liv, men han hade ju haft rätt hela tiden. Kungen hade ljugit för alla, även för sin egen hustru, och hållit en flicka fången. Hur kan något straff annat än döden vara tillräckligt?

Efter en lång stund tar tårarna slut och Erik försjunker i en djup stillhet och insikt om vad som hänt och vad han gjort. Jag vill aldrig gå ner igen, tänker han. Jag vill bara sitta här för evigt.

- Nu kan du komma in.

Erik lyfter huvudet och reser sig. Han går långsamt mot dörren och sträcker fram handen mot handtaget. Trots spänningen att få träffa Dea efter så många års sökande och kamp känns handen stadig när han tar tag i dörren, långsamt öppnar den och stiger in. Han ser en ung kvinna stå lätt lutad mot väggen intill en av de stora fönsteröppningarna och blickande ut mot landskapet. Hon har kort brunt hår och en ljusgrå, enkel klänning på sig.

- Till höger finner du ett handfat. Var snäll och tvätta av dina blodiga händer. Ta av dig kronan och lägg den på hyllan till höger ovanför handfatet. Där finns en ren handduk du kan tvätta ditt sår på bröstet med. När du är klar kan du slå dig ner på stolen där borta. Glöm inte att stänga dörren.

Förbluffad gör han som hon säger utan att fråga. Han tar först av kronan från huvudet, den han tagit från den döende kungens huvud och placerat på sitt eget, tvättar av den gamle kungens blod från den och placerar den på en av trähyllorna. Han noterar att han lägger den på ett avtryck i hyllan som ser ut att vara av samma storlek som kronan.

Långsamt och noggrant tvättar han av sina händer med vatten från ett kärl. Han kränger av sig sin brynja och hänger den på en krok intill handfatet. Med en ren handduk torkar han av och tvättar sitt sår på bröstet. Han tvättar sitt ansikte rent från blod och smuts och lägger handduken varsamt på handfatets kant. Han vänder sig mot den unga kvinnan och får en impuls att gå fram till henne och röra vid henne.

- Var snäll och sätt dig på stolen.

Hennes röst är lite skarpare nu och han gör som hon säger. När han sitter ner tänker han på impulsen han nyss fick, ville han rädda och skydda henne eller var det hennes tröst och famn han ville till? Han slappnar av i stolen och funderar på hur han ska närma sig henne. Hur ska han förklara att han letat efter henne i 10 år? Hur kommer hon att kunna hantera friheten efter att ha varit inspärrad så länge? Hur mycket vet hon egentligen? Frågorna och tankarna far runt i ett kaos för Erik, men istället för att ta till orda väntar han på att de ska lägga sig och att hans sinne ska lugna sig. När han återvänder till sitt fridfulla tillstånd lägger han märke till att hennes kroppsställning inte är helt avslappnad utan snarare vaksam och spänd. Han börjar lägga märke till detaljer i det torftigt inredda tornrummet. Det är fönsteröppningar i varje riktning av det runda rummet, inga gardiner eller tyger frånsett en enkel säng vid en av väggarna.

Han ser på den unga kvinnan som står lutad en bit framför honom och önskar att hon ska vända sitt ansikte mot honom. Dea ser ut att slappna av en aning i kroppen och hon börjar tala med lugn och stadig röst, fortfarande vänd bort från honom.

- Erik, jag vill först säga att jag känner mig hedrad över allt du gjort för att finna mig.

- Tack. Låt mig nu komma fram till dig och leda dig ner. Jag kan försäkra dig om att jag kommer att beskydda dig nu och för alltid.

- Nej, jag vill inte att du kommer närmare. Och där nere kan du inte beskydda mig, hur gärna du vill. Jag stannar här uppe.

Erik stannar upp mitt i tanken. Hur...? Men kan hon inte...?

- Du förstår, jag är här uppe av min egen fria vilja. Det finns ingen annanstans i världen jag skulle vilja vara. Vare sig nu eller någonsin.

Han ställer sig upp och tar ett steg framåt.

- Men jag har ju kommit för att rädda dig. Du blev ju kidnappad för 10 år sedan! Förstår du inte? Du är fri nu! Följ mig ner! Jag har inte gått igenom allt detta för intet! Många män har dött för din skull!

Dea tycks vackla till en aning. Med en hand mot väggen och en mot sin panna lyckas hon ändå hålla sig själv stående och sin röst stadig.

- Erik, var snäll och sätt dig igen så ska jag berätta vad som hände den där dagen när jag var en liten flicka. Sitt... snälla.

Långsamt och motvilligt sätter sig Erik på stolen igen. Nåja, det är ännu ingen brådska, tänker han. Efter några ögonblick känner han åter hur kroppen slappnar av i stolen och i hennes närvaro.

- Du kommer ihåg att jag inte var helt lätt att komma nära när jag var liten. Inte ens min mor gjorde det. Du var ändå den enda som verkligen försökte. Det var väldigt fint av dig!

- Jag tyckte att du såg ensam ut.

- Ja, men jag var inte ensam. Jag hade gott om sällskap i djuren omkring med. Redan då kände jag en mycket stark samhörighet med dem. Och de med mig ... tror jag i alla fall. Alla djuren fascinerade mig och jag var ofta ute och upptäckte nya arter. Sedan började jag intressera mig för blommorna, jag började prata med dem och jag kände i mitt inre att de svarade på något sätt. Sedan gräset... och träden. Min samhörighet och kontakt med växterna och djuren var större än med människorna som jag inte hade så mycket intresse av. Det var inte förrän du nådde fram till mig som jag öppnade upp mig för dem.

- Det gör mig glad att jag lyckades med det! Jag tyckte mycket om dig.

- Men ju mer jag lyssnade på människorna desto svårare blev det för mig att uppfatta alla andra varelser. Jag tycker mycket om människor, men efter att ha öppnat upp mig för att känna med dem blev det för mycket för mig. Varje människas känslouttryck blev som en storm i mitt inre jag inte kunde stänga av. Det var som ett virvlande dammoln, som växte till en sandstorm som gjorde att jag förlorade mig själv och drogs med. Det gällde alla sorters känslor, kärlek, ledsamhet, ilska, sorg och glädje. Ibland låg jag och tittade på min lilla by från en kulle en lagom bit bort och jag kunde känna alla människor som rörde sig i den. Jag kände när en konflikt nalkades långt innan de inblandade förstod det själva. Jag kunde också känna när två människor blev kära i varandra, också långt innan de själva gjorde det, samtidigt som jag själv kunde umgås med en nyckelpiga eller prata med ett grässtrå.

Det var tråkigt att du var tvungen att gå med i det militära, även om jag vet att du inte var helt missnöjd med det livet. Eftersom du var den första, fränsett min mor, som jag lärt känna, verkligen *känna*, så kunde jag faktiskt förnimma hur du hade det trots att du befann dig i andra änden av riket. Det gjorde mig glad.

Men ju mer tiden gick, desto mer växte min känslighet på så sätt att jag blev tvungen att dra mig allt längre undan alla människor. Inte för att jag inte tyckte om dem utan för att det helt enkelt blev för mycket för mig. I takt med att jag drog mig undan ökade också min mors oro. Och ju större den blev, desto längre bort var jag tvungen att dra mig också från henne. Hur skulle jag kunna förklara för henne att hon var tvungen att låta mig vara? Jag kunde inte säga något utan att hon blev anklagande, antingen mot mig eller mot sig själv. Jag visste att hon inte menade något illa, men utbrotten hon fick var fruktansvärda för mig. Jag förstod att hon aldrig skulle förstå och såg därför ingen annan utväg än att fly. Jag övervägde att lämna ett meddelande av något slag till min mor, men vetskapen att jag lämnat henne av fri vilja trodde jag skulle vara än värre för henne. Så jag flydde en natt, utan att ta med mig något, utan att någon märkte något och utan att lämna något spår.

- Vart tog du vägen?

- Jag hade inga problem att hålla mig gömd, till en början i skogen. Jag tittade på alla som letade efter mig från ett träd. Det är inte särskilt svårt för mig att känna när människor är i närheten och på så sätt hålla mig undan deras uppmärksamhet. Jag såg också att du anslöt till uppbådet och jag övervägde att ge mig tillkänna bara för dig, men jag insåg i samma stund att inte heller du skulle förstå och känna dig in i min situation. Du var under stor stress, du var eftersökt och jag kunde knappast fly med dig, så jag höll mig gömd några dagar till. Men även om jag alltid trivts i skogen så var det inte hållbart för mig att vara där heller, jag måste äta och jag ville absolut inte ta mat från någon utan att förtjäna mitt uppehälle. Så jag lämnade vår trakt och drog vidare.

- Men hur hamnade du här uppe i det här gudsförgätta tornet?

- Tålmod, det kommer. När jag kom till en större stad lade jag mig som vanligt en bit utanför på ett fält under en lång stund för att känna in vilka som rörde sig där och om jag skulle kunna smyga mig in obemärkt. Plötsligt kom ett stort sällskap med en massa soldater och en smyckad vagn som jag förstod var kungens. Sällskapet stannade för att vila och jag smög lite närmare. Då insåg jag att jag inte kunde känna vem som satt i vagnen förens denne hoppade ut. Det var först när jag kom riktigt nära och såg att det var kungen som jag svagt kunde förnimma hans känslor och närvaro. Jag har aldrig känt någon så svagt och jag var då inte säker på om det var bra eller dåligt. I ett infall beslöt jag att söka hans hjälp. Men hur skulle jag kunna komma honom nära?

Jag beslöt att ta mig till huvudstaden och det stora slottet för att ta mig förbi alla hans vakter. Det var inga problem för mig att smyga in i skydd av mörkret. Jag kan inte styra människors uppmärksamhet, men det är lätt för mig att känna vart de riktar den. Jag lyckades faktiskt smyga mig hela vägen in i kungens sovrum, lyckligtvis då drottningen var på annan ort.

När han väl skulle gå till sängs och fick syn på mig var det nog bara tack vare min spåda uppenbarelse som han inte omedelbart kallade på vakterna. Det gav mig chansen att förklara min situation och att be honom om hans hjälp. Han hade svårt att tro mig men gick i alla fall med på att ge mig lite att äta och gömma mig över natten på ett ställe där ingen skulle leta. Det var förstås det här tornet som jag aldrig lämnat sedan dess.

- Du har alltså varit i det här tornet ensam så länge!? Det är ju fruktansvärt!

- Nej, det har varit fantastiskt. Första natten här sov jag alldeles underbart gott trots den enkla och hårda sängen. Det var ingen i närheten och jag kunde för första gången i denna tystnad vila mitt sinne fullt ut. Det var nästan så jag kunde höra tornets murstenar viska till mig. Det är liv i dem också, förstår du. Det är liv i minsta lilla sten. Riktade jag uppmärksamheten ut genom något av fönstren kunde jag känna allas närvaro och känslor på långt håll. När kungen kom upp på morgonen var det först lite av en chock för mig, nu när jag upplevt den fantastiska tystnaden, trots hans ändå ganska stilla sinne.

Han frågade mig hur jag tyckte att vi skulle lösa vår situation och jag föreslog att jag skulle stanna här uppe och vara hans sinnen ut mot landet. Han var först tvivlande och lätt road, men när jag berättade för honom vad jag kunde känna just i den stunden häpnade han. På ett bräde gav jag honom mer information om vad som försiggick i hans rike än alla hans spejare och spioner gjort tillsammans under hela hans regim. Utöver deras information kunde jag också berätta hur mycket glädje och liv som fanns i hans rike. Det gjorde honom mycket glad att bli påmind om detta. Och allt jag kostade var ett par mål enkel mat om dagen och hans tystnad.

Till en början tänkte vi nog att det bara skulle vara en tillfällig överenskommelse, men efter ett tag insåg först jag, och sedan nog också han, att jag aldrig skulle kunna komma ner igen efter att ha vant mig vid tystnaden och stillheten här uppe. Han förstod då också att han aldrig skulle kunna förklara detta för någon. Inte ens för sin egen hustru som han älskade så djupt. Kungen var vis och kunde, precis som jag, på förhand förstå när det inte var lönt att berätta en sak för en människa.

- Kan du läsa andra människors tankar?

- Jag kan enkelt förnimma känslöstämningar. Men känslor uppkommer som regel av en anledning och jag brukar vara duktig på att gissa vilka tankar som uppkommer i samband med vilka känslor.

- Det låter som om du skulle kunna vara till stor nytta i en strid då du kan förutsäga motståndarens drag, kanske innan denne själv var medveten om det.

- Tyvärr, eller kanske snarare lyckligtvis, är jag inte till så stor nytta i strid. Larmet och ångesten hos alla soldater och inblandade är fruktansvärda för mig att ta in. Jag kan inte stänga det ute. Du måste förstå hur svårt det varit för mig att vara här under dagens strider, trots de många trappstegen upp hit. Därför har jag tidigare föredragit att lägga min kraft och mina tankar på hur jag och kungen kunnat förhindra en strid snarare än hur vi skulle kunnat vinna den. Vi lyckades inte med dig. Kanske var det oundvikligt.

Erik känner en förtvivlan snabbt växa i sig. Herregud, vad har jag gjort?!? Jag har dödat en oskyldig och god man, tänkte han.

- Erik, stanna kvar med mig nu! Förebrå dig inte för vad som hänt. Vad som är gjort är gjort. Du gjorde vad du trodde var rätt och riktigt och för det ska du ha heder. De beslut vi tar och de handlingar vi utför gör vi bara utifrån det vi vet och tror är rätt. Hur ska vi någonsin kunna göra något annat?

Han låter tanken landa i sitt inre, accepterar den och känner hur känslorna sakta lägger sig igen.

- Jag måste be dig att försöka behärska dig. Håll ditt sinne rent och klart. Bara att ha dig här inne hos mig gör att jag måste uppbåda all min sinnenärvaro och det lilla mentala försvar jag har kvar. Även kungen som var en mycket lugn och klar människa var som regel tvungen att vänta en lång stund utanför min dörr innan han kände att han kunde komma in. Han förstod att min allra största rädsla och skräck var att bli instängd och trängd med okända människor som inte kan förstå hur mycket de väsnas med sina stormiga känslor. Därför placerade han vakter i trappen och förbjöd alla att komma upp, eller ens nämna tornet. Fast ingen hemlighet kan hållas för evigt. Allting sipprar ut, till slut.

Det här tornet har blivit mitt hem, jag har fått det jag behöver för att må bra och jag har fått hjälpa kungen och mitt rike att frodas. Det har skänkt mig enorm lycka och tillfredsställelse! Det här är mitt element och min uppgift i världen. Det är få förunnat att finna sin plats i tillvaron på det här sättet. Under åren jag fått vara här i min trygga borg har jag också kunnat öppna mig ytterligare. Härifrån kan jag förnimma alla landets känslor, från människor såväl som växter och djur. Jag har varje gång kungen kommit upp till mig berättat hur alla människor och hela landet och mår, ner till minsta lilla varelse, även om han framför allt bekymrat sig för människorna. Vi har haft en del oenigheter och diskussioner på den punkten, men jag har alltid varit tacksam för att få bidra på det sättet jag har. Jag hoppas du förstår det, eller i alla fall accepterar att jag aldrig kommer att komma ner.

Erik låter det sjunka in.

- Tror du att du hade kunnat... minska din känslighet på något sätt.

- Det är möjligt att jag hade kunnat det. Att tillåta sin känslighet att öka innebär att riva ner sina murar och skydd och blotta sig för omvärlden. När kungen kunde garantera min säkerhet kände jag att jag kunde göra detta i allt högre grad. Nu vet jag knappt hur man bygger upp dem igen. Och även om jag hade vetat skulle jag nog inte vilja det. Livet vill bli känt, det vill bli omfamnat och förstått in i minsta lilla uns. Det vill att vi öppnar oss och tar in all dess skönhet och under. Det hade varit bra mycket enklare för mig att välja bort min sårbarhet och bygga ett eget försvar, men samtidigt har jag fått en gåva av livet och en möjlighet av kungen att nästan helt kunna släppa mina egna skydd och hänge mig åt detta, samtidigt som jag är till stor nytta för honom och för alla jag älskar. Att inte alla kan känna den närvaro och kontakt med livet som jag gör är för mig en sorg, men samtidigt något som jag kommit att acceptera. En vacker dag kanske fler kan känna som jag, men inte om landet tillåts gå förlorat i kaos och strid.

- Jag kom efter att ha avgivit ett löfte till din mor. Hon vill träffa dig, hon längtar så mycket efter dig. Om du inte kan gå ner så låt mig i alla fall hämta henne så hon kan få se dig och du kan förklara för henne.

- Att lämna min mor var det allra svåraste för mig. Hennes sorg och saknad har alltid varit närvarande för mig. Men förlust och sorg är en naturlig del av livet och det finns andra mödrar som sörjer likväl. Idag har många av dem förlorat sina söner i striden, jag lider inte mindre med dem än med min egen mor. Och jag led inte mindre med deras söner när deras liv togs ifrån dem för min skull.

Varje dag frågar jag mig om det var rätt av mig att lämna henne för att vara med och tjäna min andra moder, landet, växterna, djuren och folket, och varje dag är svaret lika självklart för mig. Jag finns med henne genom att vara med allt och alla. Även om en mors kärlek till sitt barn är den starkaste kraften i universum så är den i grunden egoistisk och kortsiktig eftersom den så sällan accepterar att vi alla är del av något större och underställa sig detta. Om jag skulle träffa min mor igen skulle hon förvänta sig att min kärlek blev exklusivt hennes. Hon skulle aldrig förstå och acceptera att jag aldrig tillhörde henne utan alla. Hon skulle se det som ett svek mot henne och för detta skulle hon slutligen förebrå sig själv för. Det skulle förgöra mig.

Erik ställer sig upp och uppåddar all sin nyvunna auktoritet.

- Gift dig med mig! Vi kan styra tillsammans med din känslighet, kärleksfullhet och förmåga att förstå ditt folk och ditt land, och du kan vägleda mig. Inte ens din mor ska väl kunna ha något emot att ge upp dig till den mest upphöjda positionen vid min sida!/? Som din kung befäller jag dig att bli min drottning!

- Nu börjar du åtminstone resonera som en kung. Jag tackar dig för erbjudandet, som jag vänligen måste avslå. Jag kan inte komma för nära människor som riktar sina förväntningar och projicerar sin egna positiva såväl som negativa egenskaper mot mig. Det går inte ens om jag blir kvar här uppe. Hur väl de än menar så skulle de se mig som deras. Precis som min mor så skulle folket kräva sin drottningens exklusiva kärlek och lojalitet. Som jag sa tillhör jag inte bara folket utan landet, jorden, växterna, djuren och människorna som lever innanför såväl som utanför våra gränser, så långt jag kan förnimma. Där ligger min helhjärtade kärlek och lojalitet. Avgrunden mellan det jag skulle förväntas vara och det jag är skulle slita mig itu på det mest plågsamma sätt.

Dessutom skulle jag aldrig kunna gifta mig med den mannen som tagit vår kung och beskyddare ifrån oss. Jag hade ett mycket nära band med honom och hur väl du än menade så har du tillfogat vårt land och mig stort lidande och skada. Jag tvivlar på att du någonsin kommer att få mer än min medkänsla.

Erik sätter sig ner i sin stol igen och sjunker ihop i kroppen.

- Angående ditt försök att befälla mig. Jag har en stor fönsteröppning i varje väderstreck. Det finns ingen del av vårt land som jag inte ser. Härifrån kan jag känna, lukta, höra och förnimma liv från alla håll. Det är ett privilegium att få ha denna rikets bästa utsikt och att få följa det dagliga livet hos alla varelser. Men jag finner också en stor trygghet i mina fönsteröppningar och i tornrummets runda form. Om någon försöker tränga in i rummet oinbjuden så kommer jag att känna det på mig långt i förväg. Är det något jag är rädd för, bortsett från att känna lidandet hos mitt land, så är det att bli inträngd i ett hörn där jag inte kan komma undan andra människors öronbedövande närvaro, hur väl de än menar i sina försök att rädda mig. I det här rummet finns inga hörn att tränga in mig i.

Och om du nu eller någon gång skulle bestämma dig för att störta fram till mig och tränga dig på mig mot min vilja så vet jag att jag alltid kommer hinna slänga mig ut genom ett fönster innan du kan stoppa mig. Min känslighet har gjort mig alldeles naken och försvarslös så när som på det faktum att jag inte längre är rädd för att dö. Jag är djupt och innerligt tacksam för allt livet gett mig och än mer tacksam för allt jag fått chansen att ge tillbaka, om detta så var min sista minut. Du har därför ingen som helst makt att befälla över mig.

Erik sjunker djupare ner i stolen och i sina tankar.

- Förlåt mig min enfald... Det sista kungen sa innan jag tog hans huvud var "Gör som hon säger!" och först nu förstår jag att det inte var drottningen han syftade på. Hur ska jag kunna styra detta land? Snälla, vägled mig!

- Den frågan borde du övervägt innan du beslöt att gå in i en envig med honom. Riket och kronan låg i potten och du satte den med egna händer på ditt huvud. Du fick en enorm styrka och kraft av att bara behöva ha en enda fråga i ditt sinne, men du märker nu att det inte är en så enkel uppgift du tagit på dig. För den gamle kungen var du bara ett av de problem som han försökte balansera och styra efter sitt goda förstånd, och med det han fick höra från mig. Till en början delgav jag bara mina förnimmelser men sedan i takt med att jag mognade och kunde förstå vad jag kände har vi diskuterat och samrått om hur landet skulle styras. Vi har inte alltid varit överens men han har ändå lyckats väl med att hålla en god kontakt med våra grannar och att tjäna sitt folk på ett sätt som gjort alla tillfreds, ända tills nu, det vill säga.

- Jag förstår vad du säger, även om jag inte känner att det hjälper mig nu. Jag saknar kunskapen och erfarenheten kungen hade i huvudet jag tog. Kan du inte hjälpa mig? Går det att enkelt förklara vad min uppgift är?

- Du är en krigare. En stark sådan. Du gav dig ut på en resa med ett enkelt mål – att rädda mig. Ditt mod och din kompromisslöshet har burit dig hela vägen hit. Om jag ska formulera det nya uppdraget som vilar på dina axlar så enkelt och tydligt att du förstår och kommer ihåg det, även när du lämnar mitt stilla tornrum och beger dig ner till våra medmänniskors larm, så blir det så här: Din uppgift som kung är att till varje pris försvara det som är gott och som inte kan försvara sig självt.

- Jag förstår och det är också den viljan som fört mig hit. Men när jag nu står här inser jag också att det inte är så enkelt att skilja gott från ont som jag tidigare trodde. Hur gör jag det?

- Även om det låter som om jag talar i egen vinning så kommer du snart inse att jag har rätt när jag säger att det högsta goda i det här landet är jag. Din främsta uppgift och högsta prioritet som kung är att skydda mig och se till att jag mår väl. Till varje pris. Förlorar du mig så förlorar du allt, ditt land såväl som din själ. Du ska skydda mig från de ondas illvilliga förstånd och från de godas välvilliga oförstånd. Du gör det genom att sätta upp två enkla mål mat och vatten till mig varje dag och du ser till att ingen annan än du kommer in till mig. Du ser till att jag mår bra genom att ta hand om mitt land. Se också till att inte komma in till mig förrän du stillat ditt sinne från dina känslor, tankar och barnsliga impulser.

- Men vad ska jag säga till mitt folk? Hur förklarar jag för dem?

- Du är kung. Alla kommer att svära dig trohet. En kung behöver inte förklara sig.

- Jag står själv här eftersom jag avkrävde vår gamla kung en förklaring.

- Ja och när den tiden kommer ska du också försvara mig med ditt liv, precis som vår gamle kung gjorde. Han var en förständig och kärleksfull ledare, men det blev också hans fall. Kanske du som är mer av en krigare kommer lyckas bättre på den punkten. Kom ihåg att frånsatt den gamle kungen och min mor är du den ende jag haft en tidigare kontakt med. Om du misslyckas med att skydda mig som han gjorde kommer ingen annan förstå att närma sig mig med den försiktighet och det förtroende du ändå visat nu. Du är den sista som kan skydda mig.

Nu är jag trött, det är en stor ansträngning att ha dig här och jag orkar inte mycket längre. Det är dags för dig att gå ner till ditt folk.

- Hur ska jag göra? Vad ska jag säga till dem?

- Du går ner och enar ditt folk. Helar de sårade. Begraver de döda och sörjer med deras familjer. Du ber drottningen om hennes förlåtelse för att du tagit hennes älskade ifrån henne. Försök hitta någon

som kan erbjuda henne tröst eftersom hon känner att det är hennes svek som blev hennes älskades fall. Också hon gjorde så gott hon förmådde utifrån det hon visste och kände.

Bygg upp landet igen. Det viktigaste och mest akuta är att hålla det yttre försvaret mot den västra gränsen. Våra grannar där har det svårt och jag lider med dem. Men de har en kung som föraktar svaghet och som har följt våra konflikter och ditt äventyr med stort intresse. Han väntar bara på rätt tillfälle att utnyttja vår splittring. Förstärk hären och vik inte undan där. Du måste dit och visa att du styr över ett starkt och enat rike. Sök inte strid med honom men visa inte heller svaghet och undfallenhet. Visa deras folk att vi är en tillgång för dem.

Sedan måste du tillse att skörden som snart står för dörren går väl. Frostn kommer nog att komma tidigt i år, så även om vi hastar kommer vi att få mindre skörd än tidigare år. Se till att hästarna som tjänat dig i din strid tas om hand om och får vila, mat och omsorg så att de senare kan hjälpa till att frakta säden till kvarnen och att driva denna. Samma gäller männen som stridit idag, oavsett vilken sida de stått på. Det behöver jag förstås inte säga.

Skogen i norr är skör och du måste säkerställa att ingen jagar eller tar träd därifrån på åtminstone ett år. Den behöver också återhämta sig och gör det bäst utan vår inblandning. Det gäller också till stor del ditt folk, se till så att de är trygga och inte svälter eller fryser. Då kommer de snart åter att blomstra på egen hand. Inte för att du befäller dem att göra så eller styr deras liv och verksamhet i detalj, utan för att det är vad allt liv gör när det värnas om. Du måste därför lära dig var gränserna går för dina befogenheter och ditt uppdrag som kung, även när du känner dig övertygad om att de gör fel måste de få lov att göra det och sedan lära av sina misstag. Respektera deras oförstånd och du kommer ha lättare att förlika dig med ditt eget.

Kom tillbaka till mig igen när mitt land och mitt folks lidande har klingat av. Det kommer att ta lång tid innan jag återfår glädjen och känsligheten jag hade innan detta trauma. När landet helats och folket mår väl kommer också jag att må bättre. Om du vid det laget också hade kultiverat din egen känslighet och ödmjukhet hade jag varit tacksam. Du är den enda jag kommer att tala med under många år framöver och det hade underlättat för vårt fortsatta arbete.

Slutligen. Gå till min mor som du svurit till. Säg åt henne att du gjort så gott du förmått, men att hon aldrig kommer att få se sin dotter igen. Och snälla, säg till henne att jag alltid kommer att älska henne och vara med henne. Det har jag alltid gjort och kommer alltid att göra.